

РУШЕЊЕ МОСТОВА У ОВЧАР БАЊИ

Прва чета Љубићског батаљона Чачанског партизанског одреда „Др Драгиша Мишовић“ налазила се 26. септембра 1941. године у Горњој Горјевници. Командир чете Секула Којунџић позвао је четворицу бораца на страну и упутио их да са прељинског војног аеродрома запрежном вучом пребаце авионске бомбе у Овчар Бању.

Пред залазак сунца командир је наредио збор чете. Постројили смо се по водовима. Командир и његов заменик пошли су од чела, издвајајући поједине борце на страну. Био сам и ја у групи издвојених бораца. Било нас је око 35. Осталим борцима чете дато је „вољно“, а наша група, се постројила и тада нам је командир рекао да сачињавамо специјални привремено формиран вод за извршење важног задатка. Рекао је да ћемо задатак знати кад стигнемо пред циљ. За командира вода одређен је Миле Козодера из Трбушана, који је тада био храбар партизан, али је касније отишао у четнике и постао опасан злочинац. Командир је затим позвао Вукосава Козодеру, секретара партијске ћелије, командира вода и мене као члана Партије и саопштио нам задатак. Мајпре нас је упозорио да нико не сме знати куда идемо док не стигнемо пред циљ. Задатак нам је да разоружамо жандарме у Овчар Бањи и да потом срушимо мостове на Западној Морави на друму Чачак — Пожега и на прузи код тунела у Овчар Бањи. Дао нам је и упутства како да поступимо у одређеним ситуацијама. Рекао је да Овчар Бању опколимо у највећој тишини и да позовемо жандарме на предају. Ако одбију, да се рхврши енергичан напад и да се разоружају. Такође нам је рекао да у Пријевору од чувара пруге узмемо пружни алат којим ћемо при повратку разорити пружна постројења. Најзад нас је обавестио да ће Раденко Довијанић савијерати одређеном групом од четири борца на запрежним колима дотерати у Овчар Бању авионске бомбе са прељинског аеродрома. Када обавимо задатак, да се вратимо на исто место одакле смо и пошли.

Кренули смо. У Пријевору смо узели пружни алат, грешли Мораву на оном месту где се сада налази хидроцентрала Међувршје и избили на пут. Ту сретнемо тројицу рабација са запрежним воловским колима. Било нам је наређено да никога не про-

пуштамо у правцу Чачка. Зауоставимо рабације. Они нам показаше пропуснице издате од Команде места у Ужицу с печатом и потписом Душана Јерковића. Рекоше нам да су партизани у Ужицу и да немачке војске нема ни у Ужицу ни у Пожеги. Били смо мало у недоумици. Пропуснице које су нам показали биле су заведене у деловодни протокол под датумом 25. септембра. На пропусницама је писало да се умољавају све успутне партизанске власти да именованима не чине сметње већ да им омогуће да се врате својим кућама. Узели смо ове пропуснице да их покажемо нашем командиру и команданту батаљона Миленку Никшићу, али рабацијама нисмо дозволили да иду даље према Чачку. Оставили смо с њима једног нашег борца и рекли му чим чује експлозију да се пребаци с друге стране Мораве и да нас чека на прузи.

У Овчар Бањи извршили смо опкољавање. Поставили смо пушкомитраљез на најподесније место за дејство. Позвали смо жандарме да се предају упозоравајући их да су опкољени. Одбили су предају рачунајући да се ради о некој мањој групи партизана. Кад је отворена митраљеска и пушчана ватра, увидевши да немају никакве шансе, жандарми су под заштитом мрака напуштали просторије жандармеријске станице и бежали уз Кабларско брдо према Рошцима. Заробили смо шесторицу, који нису успели да побегну, разоружали их и покупили напуштено оружје и муницију. Зграду станице смо потпуно уништили свежњевима бомби.

У међувремену су стигла запрежна кола натоварена до врха кукурузовином. Унутра су биле сакривене авионске бомбе од по 200 килограма. Другови су нам испричали како су из Прељине морали са овим опасним товаром проћи кроз сред Чачка, јер другог пролаза са запрегом није било. Немачки стражар их је зауставио на мосту у Чачку, легитимисао, боцкао бајонетом у кукурузовину, али ништа није приметио па, мислећи да сељаци возе кукурузовину с њива, дозволио им пролаз.

Приступили смо одмах минирању. Најпре смо минирали мост на друму. Извршено је демонтирање авионских упаљача, а затим су на исто место монтирани минерски упаљачи. На њих је постављен кабл за електрично активирање бомби. Бомбе су подметнуте и причвршћене на камена постоља носача моста. На сваком крају постављене су по две бомбе. Монтажу минерских упаљача извршили су Раденко Довијанић, студент технике, и Лазар Тешић. Нисмо могли претпоставити каква ће то снажна експлозија бити па смо се склонили иза једне дрвене бараке, која је од моста била удаљена свега тридесетак метара. Експлозија је била толико јака да се барака распала, а ми смо поиадали на земљу. Право је чудо како нико од нас није настрадао.

После тога минирали смо на исти начин и железнички мост на излазу из тунела према Пожеги. Овог пута смо се добро удаљили од постављеног експлозива, али и на великој даљини умало на нас није пао један огроман камен.

Задатак је обављен одлично. Мост на друму, дугачак око 65 метара, бачен је у воду, сав исечен и претворен у гомилу гвожђа, Због посебне конструкције железнички мост је мање оштећен и није пао у воду целом дужином.

Пред зору 27. септембра посао је био обављен. Оба моста у Овчар Баиу била су порушена.

На повратку смо демолирали железничке станице у Овчар Бањи, Никољу и Пријевору и на неколико места искидали смо нругу, разрушили неколико пропуста и других објеката на прузи.

Вратили смо се у Горњу Горјевницу, одакле смо пошли. На том месту нисмо затекли Прву чету. Отишла је да изврши припреме за ослобођење Горњег Милановца.

Дојчило КЛАСАНОВИХ!